

POSTANOWIENIE

25 lipca 2025 r.

Sąd Najwyższy w Izbie Cywilnej w składzie:

SSN Kamil Zaradkiewicz

na posiedzeniu niejawnym 25 lipca 2025 r. w Warszawie

w sprawie z powództwa S.Z.

przeciwko W.O.

o zapłatę,

na skutek skargi kasacyjnej S.Z.

od wyroku Sądu Apelacyjnego w Białymstoku

z 5 grudnia 2024 r., I AGa 170/23,

1) odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,

2) zasądza od S.Z. na rzecz W.O. kwotę 2700 (dwa tysiące siedemset) zł tytułem zwrotu kosztów postępowania kasacyjnego wraz z odsetkami w wysokości odsetek ustawowych za opóźnienie w spełnieniu świadczenia pieniężnego za czas po upływie tygodnia od dnia doręczenia orzeczenia powodowi do dnia zapłaty.

[M.O.]

UZASADNIENIE

Wyrokiem z 5 grudnia 2024 r. Sąd Apelacyjny w Białymstoku w sprawie z powództwa S.Z. przeciwko W.O. o zapłatę, na skutek apelacji pozwanego od wyroku Sądu Okręgowego w Olsztynie z 10 października 2023 r., V GC 229/22, w pkt. 1 zmienił zaskarżony wyrok w całości w ten sposób, że oddalił powództwo oraz rozstrzygnął o kosztach procesu, zaś w pkt. 2. orzekł o kosztach postępowania

odwoławczego.

Skargę kasacyjną na powyższe orzeczenie Sądu Apelacyjnego w Białymstoku wniósł powód, zaskarżając je w całości. Powód wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku w całości i przekazanie sprawy Sądowi Apelacyjnemu w Białymstoku do ponownego rozpoznania, na podstawie art. 398¹⁵ k.p.c., z pozostawieniem temu Sądowi rozstrzygnięcia o kosztach postępowania, w tym postępowania kasacyjnego.

W ocenie skarżącego skargę kasacyjną należy uznać za oczywiście uzasadnioną, z uwagi na to, że: a) Sąd Apelacyjny stwierdził, że powodowi przysługiwało roszczenie o zapłatę kary umownej za opóźnienie w usunięciu wady (art. 483 § 1 k.c.), a nie odszkodowanie na zasadach ogólnych (471 k.c.), mimo że pozwany odmówił usunięcia wady (nie wykonał umowy w tej części); b) Sąd Apelacyjny, mimo związania wyrokiem Sądu Apelacyjnego w Białymstoku z 7 maja 2020 r. w sprawie o sygn. akt: I ACa 983/19 z powództwa Skarbu Państwa przeciwko S.Z. i K.Z. co do stanu faktycznego (art. 82 w zw. 85 k.p.c.), w niniejszej sprawie dokonał odmiennych ustaleń co do istnienia wad w bramach.

W odpowiedzi na skargę kasacyjną pozwany wniósł o odmowę jej przyjęcia.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna nie podlegała przyjęciu do rozpoznania merytorycznego.

Wbrew ocenie strony powodowej skarga kasacyjna w niniejszej sprawie nie jest oczywiście uzasadniona. Jako przyczynę kasacyjną strona skarżąca wskazała bowiem oczywistą zasadność skargi.

Na tle tej przesłanki przyjmuje się, że chodzi o szczególne, kwalifikowane, wręcz rażące wypadki naruszenia prawa przez sąd drugiej instancji, bez wnikliwego wgłębiania się w merytoryczną analizę trafności orzeczenia (postanowienia SN: z 10 stycznia 2003 r. V CZ 187/02, OSNC 2004, nr 3, poz. 49; z 7 października 2010 r., I CSK 189/10; z 28 lipca 2011 r., I CSK 77/11), o wyraźny i istotny błąd z zakresu prawa procesowego lub materialnego, który może mieć wpływ na wynik sprawy (postanowienie SN z 26 kwietnia 2012 r., II CSK 640/11).

Ponadto w orzecznictwie przyjmuje się, że o przyjęciu skargi kasacyjnej do rozpoznania nie decyduje (a zatem nie musi wyłącznie rozstrzygać) *per se* nawet

oczywiste naruszenie konkretnego przepisu, lecz istotny jest skutek polegający na wydaniu oczywiście nieprawidłowego orzeczenia, które nie może się ostać (zob. zamiast wielu postanowienia Sądu Najwyższego: z 7 stycznia 2003 r., I PK 227/02, OSNP 2004, nr 13, poz. 230; z 11 stycznia 2008 r., I UK 285/07; z 11 kwietnia 2008 r., I UK 46/08; z 9 czerwca 2008 r., II UK 37/08; z 8 października 2015 r., IV CSK 189/15). Oczywiście naruszenie prawa przez Sąd odwoławczy ma być jednoznaczne, niepodlegające rozbieżnym ocenom i widoczne już *prima facie*, bez potrzeby pogłębionej analizy wskazanej w motywach rozstrzygnięcia argumentacji.

W niniejszej sprawie należało uznać, że, po pierwsze, skoro powód konsekwentnie dochodził odszkodowania na podstawie art. 471 k.c., to Sąd *ad quem* nie miał podstaw w świetle art. 321 k.p.c. do uwzględnienia powództwa zasądzając na rzecz powoda określoną kwotę tytułem kary umownej.

Sąd II instancji przyjął ponadto, że powództwo nie było usprawiedliwione co do zasady z uwagi na niewykazanie nienależytego wykonania zobowiązania przez pozwanego, a wywód zawarty w tej części uzasadnienia wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania nie zwalcza tego stanowiska.

Co do drugiej wskazanej we wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania kwestii, Sąd II instancji nie ustalił, aby we wcześniejszej sprawie z powództwa Skarbu Państwa przeciwko powodowi i W.O. (pozwanemu w rozpoznawanej sprawie) został przypozwany. Sąd ustalił jedynie, że taka druga sprawa się toczyła.

Powód w pozwie (k. 7) przywołał co prawda jako dowody określone dokumenty z akt tego wcześniejszego postępowania, ale ich nie załączył wu, jak też nie wnosił o to, aby sąd zwrócił się o akta wcześniejszej sprawy celem przeprowadzenia dowodów z określonych dokumentów znajdujących się w aktach tego postępowania.

Tym samym skarżący nie wykazał występowania w niniejszej sprawie przesłanki oczywistej zasadności skargi kasacyjnej.

Z przytoczonych względów należało odmówić przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (art. 398⁹ § 2 k.p.c.). O kosztach postępowania kasacyjnego orzeczono na podstawie art. 98 § 1 w zw. art. 99 w zw. art. 391 § 1 w zw. z art. 398²¹ k.p.c.).

SSN Kamil Zaradkiewicz

(M.M.)

[SOP]